

24-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - শ্ৰীমতেহে শ্ৰেষ্ঠ বনাব, পৰমত বা মনমতে অভিশপ্ত কৰিব, সেয়েহে শ্ৰীমতক কেতিয়াও পাহৰি নাযাবা"

*প্ৰশ্ন:- সতাপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থী কোন আৰু তমোপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থী কোন? দুয়োটাৰ মাজত অন্তৰ কি?

*উত্তৰ:- সতাপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থীয়ে পিতাৰ পৰা পুৰা অধিকাৰ ল'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ তথা প্ৰতিজ্ঞা কৰে, তেনে পুৰুষাৰ্থীয়ে স্মৰণত থকাৰ দৌৰ (Race) লগাই থাকে আৰু এক নম্বৰত যাবলৈ লক্ষ্য ৰাখে। তমোপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থীয়ে কয় - ভাগ্যত যি আছে সেয়াই হ'ব, অচ্ছা, প্ৰজা যদি হয় সেইয়াই ঠিক। তেওঁলোকৰ আগত মায়াৰ এনেকুৱা বিঘ্ন আছে যে দৌৰৰ পৰাই বাহিৰ হৈ যায়।

*গীত:- মোক আশ্ৰয় দিওঁতা তোমাক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকল যেতিয়া সম্মুখত বহে তেতিয়া বুজি পায় যে আমি জীৱ আত্মা হওঁ। ইয়াততো জীৱ আত্মাই থাকিব নহয় জানো। যেতিয়া আত্মাৰ শৰীৰ নাথাকে তেতিয়া নাঙঠ, তাক অশৰীৰী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকেতো শৰীৰৰ সৈতে বহি আছা। আত্মা বা পৰম আত্মা যেতিয়ালৈকে শৰীৰত প্ৰৱেশ নকৰে তেতিয়ালৈকে কথা ক'ব নোৱাৰে। তোমালোক জীৱ আত্মাই জানা যে - এতিয়া পিতাৰ সম্মুখত বহি আছো। সেই একেদৰেই যেনেকৈ ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে সম্মুখত আহিছিলো। সন্তানসকলে নিশ্চয় পিতাৰ পৰাই সম্পত্তি ল'ব। বুজি পায় - আমি নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা বেহদৰ পিতাৰ সম্মুখত বহি আছো। কিয় বহি আছো? পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। যেনেদৰে স্কুলত বুজি পায় যে আমি শিক্ষকৰ দ্বাৰা ইঞ্জিনিয়াৰিং শিকি আছো, বেৰিষ্টাৰী শিকি আছো। এইবোৰ লক্ষ্য উদ্দেশ্য থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকায়। ভগৱানুবাচ - এয়াটো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে ভগৱান নিৰাকাৰক কোৱা হয়। জীৱাত্মাই পুনৰ জন্ম নিশ্চয় লয়। যি কোনো সন্যাসীকেই তোমালোকে সোধা - মনুষ্যই পুনৰ জন্ম লয় নে? তেতিয়া এনেকৈ নকয় যে নলয়। নহ'লে ৮৪ লাখ জন্ম বুলি কেনেকৈ কয়। সোধা - তোমালোকে পুনৰ জন্মক মানি লোৱানে? এয়াটো একেবাৰে চিধা কথা, আত্মাই সংস্কাৰ অনুসৰি এটা শৰীৰ এৰি আকৌ অন্য এটা লয়। এনেকৈ মনুষ্যই ৮৪ লাখ জন্ম নহয়, কিন্তু ৮৪ জন্ম লয়। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে প্ৰথম জন্ম নিশ্চয় বহুত ভাল সতাপ্ৰধান হ'ব। শেষত ছিঃ ছিঃ তমোপ্ৰধান হয়। ১৬ কলাৰ পৰা আকৌ ১৪ কলা, ১২ কলা হৈ গৈ থাকিব। পুনৰ জন্ম নিশ্চয় লয়। সুধিব লাগে - ভাল বাৰু, পৰমপিতা পৰমাত্মাই পুনৰ জন্ম লয় নে তেওঁ জন্ম-মৰণ ৰহিত? চোৱা, এইটো পইণ্ট বহুত সূক্ষ্ম হয়। যদি কয় জন্ম-মৰণ ৰহিত হয় তেন্তে আকৌ শিৱ জয়ন্তী সিদ্ধ হ'ব নোৱাৰে। ক'ব শিৱ জয়ন্তীতো পালন কৰা হয়। বুজোৱা হয় যে - হয়, শিৱ জয়ন্তী হয় কিন্তু জন্মৰ লগতে মৃত্যু যাক কোৱা হয়, সেইটো নহয়। যদি মৃত্যু হয় তেন্তে আকৌ পুনৰ জন্ম ল'ব। পিতাই কেতিয়াও পুনৰ জন্ম নলয়। তেওঁ এই শৰীৰত এবাৰেই আহে। আকৌ পুনৰ জন্মত নাহে। পৰমপিতা পৰমাত্মা পুনৰ জন্ম ৰহিত হয়, তেওঁ কেতিয়াও সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমো নহয়। আত্মাসকলতো সকলোৱে জন্ম-মৰণত আহি-আহি পতিত হৈ যায়, আকৌ পিতা আহে পাৱন বনাবলৈ। ইয়াৰ পৰাই সিদ্ধ হয় যে আত্মাহে পতিত হয়। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ আহে পিছত মায়াই পতিত বনাই দিয়ে।

পিতাই কেতিয়াও সন্তানসকলক অশুদ্ধ মত দিব নোৱাৰে। এই সময়ৰ পতিত মনুষ্য, পতিত মত দিয়ে। এতিয়া পাৱন পিতাই কয় যে পতিত নহ'বা অথাৎ বিকাৰলৈ নাযাবা। ৰাৱণৰ মতত দুখধাম হৈ গৈছে। প্ৰথমে সুখধাম আছিল, এনেকুৱা

নহয় যে পিতায়ে সুখ-দুখ দিয়ে, নহয়। পিতাই কেতিয়াও সন্তানক দুখৰ মত দিব নোৱাৰে। মায়াইহে দুখ দিয়ে। এই মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লেহে তোমালোক জগতজিৎ হোৱা। মনুষ্যই মায়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায়, তেওঁলোকে ধনক মায়া বুলি কৈ দিয়ে। কয় নহয় যে এওঁৰ মায়াৰ নিচা বহুত আছে। কিন্তু মায়া ৫ বিকাৰক কোৱা হয়। যদি ৫ বিকাৰৰ নিচা আছে তেন্তে মায়াই একেবাৰে খাই পেলায়। সত্যযুগ ত্ৰেতাত মায়াৰ নিচা নাথাকে। তাত ৰাৱণৰ প্ৰতিকৃতি সাজি নজ্বলায়। প্ৰতিকৃতি ঘোৰ শত্ৰুৰ বনোৱা হয়। ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় আধাকল্পৰ পৰা। দেহ-অহংকাৰ আহিলে পিছত অন্য বিকাৰবোৰো আহি যায়। শাস্ত্ৰত এনেকুৱা কোনো কথা নাই। লিখা আছে - দেৱতাসকল বাম মার্গ অৰ্থাৎ বিকাৰলৈ যায়। মায়াৰ বশ হৈ পৰবশ হৈ যায়। পৰমতত চলি থাকে। এতিয়া তোমালোক শ্ৰীমতত চলা। পৰমত মানে মায়াৰ মত। শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ মত হ'ল পিতাৰ। সেয়া হ'ল পৰমত ৰাৱণৰ মত সেয়েহে পিতাই কয় আসুৰী সম্প্ৰদায় সকলো ৰাৱণৰ পিঞ্জৰাত দুখী হয়।

মানুহে সত্যযুগৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি ভাবি ল'লে। গতিকে তোমালোকে হিচাপ-নিকাচ কৰি দেখুওৱা যে ৫ হাজাৰ বছৰ কেনেকৈ হয়। যীশুখ্ৰীষ্টৰ দুই হাজাৰ বছৰ হ'ল, বুদ্ধৰ ২২৫০ বছৰ হ'ল, আকৌ ইছলামৰ ২৫০০ বছৰ হ'ল। সকলো মিলি আধাকল্প হ'ল। ইয়াৰ আগতেতো দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল তেন্তে আকৌ দেৱতাসকলৰ লাখ বছৰ বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰে। ইমান বছৰ হোৱা হ'লে অনেক মনুষ্য হৈ গ'লহেঁতেন। ইমানতো মনুষ্য নাই। ৫ হাজাৰ বছৰতে ৫-৬ শ কোটি মনুষ্য হৈ যায়। কয়ো যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। ৫ হাজাৰ বছৰ সম্পূৰ্ণ হৈ যায়, নাটকতো সম্পূৰ্ণ হয় নহয় জানো। এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়া কোনেও জানিব নোৱাৰে। পিতাইহে বুজাই যে এইয়া হ'ল গীতা। পিতা আহি সহজ ৰাজযোগ শিকাইছিল, সেইবাবে তাৰ নাম গীতা ৰখা হয়। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টই শিকাইছিল গতিকে তাৰ নাম বাইবেল ৰাখিছে, এইয়া অনাদি নাম ৰখা হৈছে। সেয়া পুনৰাবৃত্তি হয়। বাবাই বুদ্ধ আইতাসকলকো বুজাই, এইয়া বহুত সহজ কথা। কেৱল পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। সন্তান জন্ম হ'ল মানেই উত্তৰাধিকাৰী জন্ম হ'ল। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি বাবাৰ উত্তৰাধিকাৰী হওঁ। ৫ হাজাৰ বছৰ পাছত পুনৰ মিলন মনাবলৈ আহিছে। ক্ষণে-ক্ষণে ৫ হাজাৰ বছৰ বুলিয়ে ক'ব। ২-৩ বছৰৰ পিছত অহা সকলেও ক'ব আমি ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰ আহিছো। এইটো বহুত গূঢ় কথা। বাবাই সোধে যে আগতে কেতিয়াবা লগ পাইছিলানে? সন্তানসকলে কয় - হয় বাবা। আত্মাই এই মুখৰ দ্বাৰা কয় - আমি ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে আপোনাক লগ পাইছিলো। আপুনি এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শিক্ষা দিবলৈ আহিছিল। যিসকল পৈণত সন্তান আছে তেওঁলোকে বুজি পায় যে আমি পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ বহি আছো। আমি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বেহদ পিতাৰ সন্তান হৈছো। পিতাই কয় মোক চিনি পোৱানে? মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। ক'ব হয় বাবা আমি আত্মাসকলৰ আপুনি পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতা হোৱা। পিতাইহে কয় - তোমালোকক মই স্বৰ্গলৈ পঠাইছিলো, ৰাজ্য-ভাগ্য দিছিলো আকৌ মায়াই কাঢ়ি নিলে পুনৰ এতিয়া মই দিওঁ। মায়াই ৰাজ্য-ভাগ্য কাঢ়ি লয়, পিতাই দিয়ে। এই খেল অনেক বাৰ হৈ গৈছে, হৈয়ে থাকিব। ইয়াৰ অন্ত নাই। সন্তানসকল পিতাৰ হয় তাৰ মাজত কোনো সুপুত্ৰ, কোনো কুপুত্ৰ। কোনো প্ৰকৃত, কোনো সতীয়া হয়। কেচা পকা থাকে নহয় জানো। পৈণত সকলকো মায়াই একেবাৰে জয় কৰি লয়। সন্তানসকলে কয় বাবা আমি যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিম আপোনাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ থাকিম। বিকৰ্মৰ বোজা মূৰৰ ওপৰত বহুত আছে গতিকে যিমান তোমালোক স্মৃতিত থাকিবা, সেই যোগ অগ্নিৰে তোমালোক আত্মাসকল পাপাত্মাৰ পৰা পুণ্যাত্মা হৈ গৈ থাকিবা। জুইয়ে বস্তুবোৰক পৰিত্ৰ কৰে। তোমালোকৰ হ'ল যোগ অগ্নি।

এইয়া হ'ল বেহদৰ যজ্ঞ, যি বেহদৰ মালিকে ৰচনা কৰিছে। ইমান সময় ধৰি কোনো যজ্ঞ নচলে। ৫-৭ দিনীয়া বা এমহীয়া যজ্ঞ ৰচনা কৰে। তোমালোকৰ যজ্ঞ কিমান বছৰৰ পৰা চলি আহি আছে। পিতাই শুনাইয়ে থাকে। পিতাই কয় - পাহৰি নাযাবা। কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মৰ বোজা আতৰি যাব। কোনো সন্যাসী, বিদ্বান

আদিয়ে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। ভগৱানুবাচ - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। নিশ্চয় আহিছে সেয়েহে কয় নহয়নে। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোক পুনৰ উভতি যাব লাগিব। তোমালোক আত্মাসকল এই সময়ত বহুত পতিত হৈছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে যোগৰ দ্বাৰা আমি পাৱন হৈ গৈ থাকিম। পিতাই কয় - জ্ঞান অমৃত পান কৰি পাৱন স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। এই প্ৰেমিক তোমালোক সকলো প্ৰেমিকাক পাৱন কৰিবলৈ আহিছে, কয় - মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। তোমালোকেই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা - আপুনি যেতিয়া আহিব তেতিয়া অন্য সংগ এৰি আপোনাৰ সংগ কৰিম। আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ যাম। স্ত্ৰীয়ে পুৰুষৰ প্ৰতি, পুৰুষ স্ত্ৰীৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়। ইয়াত হৈছে পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হোৱা। বিয়াত এজনে আনজনৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়। এতিয়া পিতাই কয় - মনুষ্যৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব নালাগে। তোমালোকৰ প্ৰতিজ্ঞা হৈছে আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ম। আপুনি আমাৰ প্ৰতি বলিহাৰ যাব। পিতাই কয় - তোমালোক বলিহাৰ যোৱা তেতিয়া ২১ জন্ম তোমালোকক সদায় সুখী বনাই দিম। কিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি! সাধু-সন্যাসী আদি কোনোৱে এই প্ৰাপ্তি কৰাব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই কয় যে - তোমালোকক বৰ অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰীত্ব দিওঁ। তোমালোকে কেৱল মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'ব পাৰিবা। এইটো পাহৰি নাযাব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰও ঘৰত ৰাখা। আমি পিতাৰ পৰা পুনৰ উত্তৰাধিকাৰীত্ব লৈ আছো। পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিছে। কিন্তু মায়া ঈগলো কম নহয়, বশ কৰি লয়। সকলোৱে কথা নহয়, ক্ৰম অনুসৰি হয়। কোনোবাইতো একেবাৰে পাহৰি যায় যে আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। ইয়াত বহি থাকিলে নিচা লাগি থাকে। ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাল আৰু পাহৰি গ'ল। পুনৰ ৰাতিপুৱা সতেজ হয়, পিছত গোটেই দিন পাহৰি যায়। ৪-৫ বছৰ ভাল সেৱা কৰোতাও আজি চোৱা নাই। কিবা অৱজ্ঞা কৰিলে মায়াই জোৰেৰে চৰিয়াই দিলে আৰু গুছি গ'ল। একেবাৰে বগৰাই দিয়ে সেয়েহে গোৱা হয় আৰোহন কৰিলে প্ৰেম ৰসৰ সোৱাদ পোৱা যায়... তোমালোকে দেখিবলৈও পোৱা কেনেকৈ কিছুমান ধ্বংস হৈ যায়। বৈকুণ্ঠলৈতো নিশ্চয় যাব। কিন্তু পদতো ক্ৰম অনুসৰি হয় নহয় জানো। যদিও তাত সকলো সুখত থাকে তথাপিও পদমৰ্যাদাৰ কথাও আছে নহয়। স্কুলত স্থান লাভ কৰিব কাৰণেই পুৰুষাৰ্থ কৰে। এনেকুৱা নহয়, প্ৰজাই ঠিক, ভাগ্যত যি আছে হ'ব.....। নহয়, ইয়াক তমোপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থ বুলি কোৱা হয়। সতোপ্ৰধান তেওঁক কোৱা হ'ব যিয়ে পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ বা প্ৰতিজ্ঞা কৰে। এইয়া ঘোৰা দৌৰ হয়। সকলোৱে এক নম্বৰততো নাযাব। এইয়া মানুহৰ দৌৰ হয়। মায়াই এনেকুৱা বিঘ্ন আনে যে একেবাৰে দৌৰৰ পৰা বাহিৰ উলিয়াই দিয়ে। তোমালোকৰ মানুহ দৌৰ হয়। আত্মাই কয় আমি বহুত দুখী হৈছো। শৰীৰ লৈ-লৈ বহুত ভাগৰি পৰিলো। কয় এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবাইতো উপাই দিয়েই থৈছে। বাবা আমি আপোনাৰ স্মৃতিত থাকিম। যিমান সময় উলিয়াব পাৰা সিমান ভাল। যেনেকৈ চৰকাৰী চাকৰিতো ৮ ঘণ্টা থাকে নহয়নে। গতিকে ইয়াতো ৮ ঘণ্টা থাকা। সৃষ্টিক স্বৰ্গ বনোৱাতো কিমান ডাঙৰ সেৱা হয়। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা। ৮ ঘণ্টা সেৱা কৰা তেন্তে পুৰা সম্পত্তি পাবা। এনেকৈ স্মৰণ কৰি-কৰি তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ৮ঘণ্টা তোমালোক এই সেৱাত দিয়া। বাকী ১৬ ঘণ্টা তোমালোক মুক্ত। যিমান সম্ভৱ ক্ষণে-ক্ষণে স্মৰণ কৰা। স্মৰণতো য'তে-ত'তে বহি কৰিব পাৰা। সকলোতকৈ ভাল সময় তোমালোকে ৰাতিপুৱা পাবা। সিন্ধীত কোৱা হয় - *সৱেল সুমণ, সৱেল উঠন* (সোনকালে শোৱা, সোনকালে উঠা... এইটো গুণে মানুহক মহান কৰে)। অজ্ঞানী লোকে ৮ ঘণ্টা শোৱে। তোমালোকৰ টোপনি আধা হ'ব লাগে। ৪ ঘণ্টা টোপনি যথেষ্ট। কৰ্মযোগী হোৱা নহয় জানো। ৰাতি ১০ বজাত শুই যোৱা, ২ বজাত উঠা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। ২ বজাত উঠিব নোৱাৰা যদি তেন্তে ৩ বজাত উঠা, ৪ বজাত উঠা। সেইখিনি সময় উৎকৃষ্ট। একেবাৰে শান্ত হৈ

থাকে। সকলো অশৰীৰী হৈ যায়। সেইখিনি সময়ত নিঃশব্দতা বহুত থাকে, একেবাৰে শান্তিধাম যেন হৈ পৰে। এনেকুৱা লাগে যেন সকলো মৃতপ্ৰায়। সেই সময়ত তোমালোকে বাবাক স্মৰণ কৰিলে সেই স্মৰণ স্থায়ী হৈ যাব। অমৃতবেলাৰ স্মৰণে ভাল প্ৰভাৱ পেলায়। বাবাই বেছিভাগ সময় ৰাতি জাগি থাকে। স্থূল কৰ্মত আহিলে মূৰ গধুৰ হৈ পৰে। সূক্ষ্ম কৰ্মত ভাগৰ নালাগে। প্ৰাপ্তিয়ে জানো কেতিয়াও ভাগৰ লগায়। প্ৰাপ্তিৰ পৰা আনন্দ পোৱা যায়। গতিকে ৰাতিপুৱাতে উঠি স্মৰণ কৰিলে বহুত প্ৰাপ্তি হয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ :-**

- (1) ৰাতিপুৱা অমৃতবেলা উঠি অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ কাৰণে স্মৰণৰ দৌৰ লগাব লাগে। অতি কমেও ৮ ঘণ্টা স্মৰণ নিশ্চয় কৰিব লাগে।
- (2) এজন পিতাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ হ'ব লাগে। পৰমত বা মনমতত নচলি এজন পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিব লাগে।

*বৰদান :- নিজৰ কৰ্ম আৰু স্থিতিৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মা বাবাক স্পষ্ট কৰোতা মাষ্টৰ ব্ৰহ্মা হোৱা।

যেনেকৈ ব্ৰহ্মা বাবাৰ নিজস্ব সংস্কাৰ আছিল "প্ৰথমে আপুনি"। যিকোনো স্থানতে প্ৰথমে সন্তানসকল, প্ৰত্যেক কথাতেই সন্তানসকলক নিজতকৈ আগত ৰাখিলে। কেৱল কথাৰে নহয়, শুভচিন্তকৰ ভাৱনাৰে। তেওঁ কৰিলেও পিতাৰ সেৱা, মই কৰিলেও পিতাৰ সেৱা। মই আগবাঢ়ো, এনে নহয়। অন্যসকলকো আগ বঢ়াই দি নিজে আগবাঢ়া। যেতিয়া এইটো ভাৱনা প্ৰত্যেকৰে মাজত উদয় হ'ব তেতিয়া কোৱা হ'ব মাষ্টৰ ব্ৰহ্মা। পিছত এনেকৈ কোনেও নক'ব যে আমি ব্ৰহ্মা পিতাক নাই দেখা। তোমালোকৰ কৰ্মই, তোমালোকৰ স্থিতিয়ে ব্ৰহ্মা পিতাক স্পষ্টকৈ প্ৰত্যক্ষ কৰাব।

*শ্লোগান :- একাধ্ৰতাৰ দৃঢ় সংকল্পৰে সাগৰৰ তলিলৈ গুছি যোৱা তেতিয়া অনুভৱৰ হীৰা মুকুতা প্ৰাপ্ত হ'ব।

!!ওম শান্তি!!

***